

[Jeppesen (Drusebjerg).]

Faget har Ret til at bære denne Betegnelse, just derfor er en dygtig Forretningsleder og derfor skulde have mere Ret til denne Titel end andre indenfor Faget. Jeg vil derfor udtale Ønsket om, at dette Forhold maa blive Genstand for en nøjere Prøvelse indenfor det Udvalg, der faar med Sagen at gøre.

Med Hensyn til Bestemmelsen i § 40 om de saakaldte Vandrebrev, der giver Ret til at gaa rundt og forhandle visse Varer, vil jeg gerne spørge den højtærede Handelsminister, hvorledes denne Paragraf skal forstaas, eller hvor stor Rækkevidde den har. Jeg ønsker i denne Forbindelse at pege paa et bestemt Forhold. Det er maaske Tingets ærede Medlemmer bekendt, at der baade her i København og ude paa Landet er mange Kvinder, som har kastet sig over Sy- og Broderiarbejde og paa den Maade skaffer sig lidt til Hjælp til deres Underhold; der er maaske ogsaa dem, som har dette som Eneerhverv. Det forekommer mig, at det vilde være i høj Grad forkert, om man lagde disse Kvinder Hindringer i Vejen for Udøvelsen af denne Virksomhed, og jeg vil derfor tillade mig at spørge den højtærede Minister, om Erhverv af denne Beskaffenhed falder ind under Bestemmelserne i § 40, hvorefter man skal have Vandrebrev for at faa Ret til at forhandle saadanne Varer.

Fremdeles vil jeg gerne gøre et Par Bemærkninger om Bestemmelserne om Speditionsnæring. Saa vidt jeg har forstaaet Lovforslaget, vil alle, der praktiserer Virksomhed af denne Art, falde ind under disse, og til denne Virksomhed hører jo ikke alene Levering af Varer fra Skib til Land, men ogsaa Fordeling af Varer, efter at de er kommet i Pakhus. Saaledes maa jeg forstaa Paragraffen, og derved kommer jeg til at berøre et Forhold, som det har særlig Interesse for mig at faa klaret. Det er nemlig ret almindeligt indenfor de store Andelselskaber, at det ene udfører Speditionsarbejde for det andet, naar dette ikke har en særlig Repræsentation paa Pladsen. Man kan f. Eks. tænke sig, at et Andelselskab har Pakhus og Ekspedition i Køge, medens et andet ikke har det, og at det første Selskab saa udfører dette Hjælpearbejde for det andet. Saaledes har det været Praksis gennem mange Aar til gensidig Tilfredshed, og det vil medføre en betydelig Fordyrelse af Varerne, hvis vedkommende Selskaber i Fremtiden selv skal have deres Ekspedition, idet den anden Ord-

ning ikke kan eksistere uden at falde ind under Skattebestemmelserne. Jeg vil derfor tillade mig at spørge den højtærede Handelsminister om, hvorledes denne Bestemmelse skal opfattes.

Lovforslagets Bestemmelser om Ejendomsrådgivere er allerede berørt af den ærede socialdemokratiske Ordfører, der gav os et ganske morsomt, men ogsaa dyrt Eksempel paa, hvorledes Ejendomsrådgivervirksomhed kan drives. Jeg tror, det er gaaet flere af Tingets ærede Medlemmer paa samme Maade, som det er gaaet det ærede Medlem: de allerfleste af os har sikkert erfaret tidt og ofte, at det ikke er nogen billig Virksomhed, disse Ejendomsrådgivere driver, navnlig ikke for dem, som skal sælge Ejendomme. Jeg finder derfor Anledning til nu, da Spørgsmaalet er fremme, at rejse den Tanke, om man ikke paa dette Punkt burde gaa et Skridt videre og stille Krav om, at Amtsraad eller Byraad skal foretage den Indstilling, der i Fremtiden skal give Ret til at drive Ejendomsrådgivervirksomhed. Man vilde derved, tror jeg, kunne sigte den ringeste Del af denne Stand fra, og det vilde vist være meget heldigt og betyde bedre og billigere Vilkaar for denne Handelsvirksomhed.

Hvad endelig angaar de statsautoriserede Revisorer, er der af den ærede socialdemokratiske Ordfører udtalt Ønske om, at man, hvis der ikke var Mulighed for at faa Lovforslaget gennemført i denne Samling, udskilte den Del deraf, som tager Sigte paa disse, for at faa de paagældende Bestemmelser gennemført hurtigst muligt. Jeg er ikke sikker paa, at det vil gaa helt saa let at blive enig om det, der er foreslaet herom; i hvert Fald vil jeg ikke, før der foreligger nærmere Oplysninger, kunne give min Tilslutning til, at Sagen bliver ført ud i Livet paa den Maade. Der er efter de Oplysninger, som foreligger i Betænkningen, kun 37 statsautoriserede Revisorer her i Landet, og det forekommer mig, at det vilde være at gaa meget vidt, om man nu, som Lovforslaget bestemmer, vilde forlange, at disse 37 statsautoriserede Revisorer skulde organiseres paa samme Maade, som Sagførerstanden er organiseret, med en Bestyrelse, som skal virke kontrollerende indenfor denne lille Stand, om man saa kan sige, som kun vil komme til at bestaa af 30 Medlemmer foruden de 7 Bestyrelsesmedlemmer — ja, Tallet er jo for øvrigt ikke fastsat; naar jeg nævner dette Tal, er det kun som Udtryk for, at jeg synes, det er for stort et Apparat at sætte i Bevægelse i saa Henseende. Jeg